

Biblisk allmänbildning inför söndag 27 september, 2020 Årgång 3

SEXTONDE SÖNDAGEN EFTER TREFALDIGHET - Döden och livet

I söndagens text ingår inte inledningen. Att synagogföreståndaren Jairos ber Jesus rädda hans dotter. Jag börjar med detta inledande avsnitt:

Mark 5:21-24 När Jesus hade farit tillbaka till andra sidan sjön samlades mycket folk omkring honom. Medan han var där vid sjön kom det dit en synagogföreståndare vid namn Jairos. Då han såg Jesus kastade han sig för hans fötter och bad enträget: »Min lilla dotter är nära att dö. Kom och lägg dina händer på henne, så att hon räddas till livet.« Och Jesus gick med honom. Mycket folk följde efter och trängde sig in på honom.

Jesus är känd. Det kan vi förstå av att Jairos har gått en okänd sträcka, för att få hjälp åt sin dotter. Jesus besvarar Jairos behov genom att följa med honom hem.

Nu kommer söndagens evangelietext, den text vi hittar i våra psalmböcker: *Mark 5:35-43 Medan han ännu talade kom det bud till synagogföreståndaren från hans hem: »Din dotter är död. Du skall inte besvära Mästaren längre.« Men Jesus, som hörde deras ord, sade till föreståndaren: »Var inte rädd, tro bara.« Sedan lät han ingen mer än Petrus och Jakob och hans bror Johannes följa med, och de gick hem till föreståndaren. Där såg han upprörda människor som grät och klagade högt. Han gick in till dem och sade: »Varför ropar ni och gråter? Flickan är inte död, hon sover.« Då skrattade de åt honom. Men han körde ut allesammans och tog med sig flickans far och mor och lärjungarna och gick in där hon låg. Så tog han barnets hand och sade: »Talita koum!« (det betyder: Lilla flicka, jag säger dig, stig upp!). Och genast reste sig flickan och gick omkring, hon var tolv år gammal. De blev utom sig av förvåning, men han förbjöd dem att låta någon veta vad som hade hänt. Sedan sade han åt dem att ge flickan något att äta.*

När Jesus säger att flickan inte är död, skrattar de åt honom. Läser man en annan bibelöversättning – med insprängda förklaringar – så var det mer än hänfullhet i skrattet: *Den lilla flickan har inte dött, hon sover." 40 Då började de hånskratta åt honom (driva med honom).*

I de senaste bibliska allmänbildningarna har jag uppehållit mig vid att den så kallade ”pastorala idyllen” enbart är en önskedröm. De flesta människor

bryr sig inte, om det som bibeln berättar. Om någon berättar om ett under, så kan det mycket väl hända att vederbörande får en hånfull kommentar. Precis det Jesus – Guds son – fick ta emot. En viktig iakttagelse är att se hur han hanterade dessa hånande människor. ”... *Då skrattade de åt honom. Men han körde ut allesammans*”

Generellt sett, kan man säga att bibeln berättar om forntid, nutid och framtid, d.v.s. evigheten. OM vi skrattar åt bibelns berättelser, har vi ingen del i evigheten. Följden blir att vi blir utkörda ur evigheten av Jesus. På liknande sätt som skedde hemma hos Jairos:

Matt 25:41 . ” ... Sedan skall han (Jesus) säga till dem som står till vänster: 'Gå bort från mig ...' ”

Varifrån har människan fått sitt inre rättstänkande? Någon kanske säger att det är en logisk slutsats, modell: ”Om jag är just mot dej, så är du just mot mej.” Kristallklar logik, eller hur? Varför bryter vi då mot denna logiska självklarhet? Sannolikt är vi eniga om att vara ojust mot någon är ett uttryck för ondska.

Problemet vi har är att vi vuxna – alla! - har blivit bedragna. ”... jag orkade inte stå emot frestelsen ...” Bedragna av ondskan själv, som med alla medel söker förhindra att vi når evigheten. Frestelser du och jag utsätts för är en blandning av lögn och sanning. Ondskans ängel följer ett grundkoncept som fungerar bra:

1 Mos 4-5 Ormen sade: »Ni kommer visst inte att dö. (Den centrala lögnen!) Men Gud vet att den dag ni äter av frukten öppnas era ögon, och ni blir som gudar med kunskap om gott och ont. (Sant!)«

Någon märklig form av lyster finns i frestelsen. En lyster som bländar oss. När vi faller för frestelsen – begår misstaget – ser vi inte konsekvensen. Först efteråt inser vi misstaget vi gjort. Inser konsekvensen. Hit vill ondskan ha oss. Få oss att tro att nu är det kört.

Förvisso har vi övergivit Gud och Guds son – Jesus -. Vi har lämnat gemenskapen med dem. Genom att medvetet göra felaktiga val. Helt enkelt syndat. Vi har medvetet valt att inte vara hans lärjungar. Det här är sannolikt alla medvetna om. Det vi däremot inte är medvetna om är en annan logisk konsekvens: Lämnar jag lärjungaskapet mister jag Jesu fullmakt att få

be i hans namn. Så här förklarar Jesus om förutsättningarna avseende fullmakten:

*Joh 15:5-7 Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon är kvar i mig och jag i honom bär han rik frukt: utan mig kan ni ingenting göra. Den som inte är kvar i mig blir som grenarna som kastas bort och vissnar; de samlas ihop och läggs på elden och bränns upp. Om ni blir kvar i mig och **mina ord blir kvar i er**, så be om vad ni vill, och ni skall få det.*

Hur tar man sig tillbaka till lärjungaskapet och dess fullmakt? Deltar du i en högmässa eller högmässogudstjänst, så finns momentet: Syndabekännelse och bön om förlåtelse. Prästen tillsäger dig syndernas förlåtelse. Du är förlåten. Tyvärr saknas uppmaningen till fortsatt lärjungaskap. Det som är ditt och mitt livsuppdrag! Repeterar uppdraget:

Matt 28:19-20 Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döpa dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er alla dagar till tidens slut

Jag avslutade förra bibliska allmänbildningen så här:

Paulus beskriver, med sina ord, vägen till Guds gemenskap så här:

*Rom 10:9-10 Ty om du med din mun bekänner att Jesus är herre, och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, **skall** ...! du bli räddad. Hjärtats tro leder till rättfärdighet och munnens beaktelse till räddning.*

Reflektion inför söndagens text: Vem är min herre? Hävdar jag min frihet, modell "... ingen bestämmer över mig ..." då har jag ingen lust att låta Jesus vara herre. Rimlig logisk konsekvens: Jag är inte Jesu lärjunge.

Inser jag däremot att jag behöver Jesu försoning för de misstag jag gjort, då vill jag fortsättningsvis ha honom som herre – den som styr - i mitt liv.

Det är en enorm skillnad på att i samtal om andliga värden säga: "... Jo, jag är kristen därför att jag är beroende av Jesu försoning ..."

Jämfört med att säga "... inte för att jag är en kristen, men jag tycker ändå att de kristna värdena är ok. ..."